

Sesje terenowe

W ramach Kongresu proponujemy Państwu udział w następujących **sesjach terenowych**:

Sesja terenowa nr 1:

Termin: 2 września 2026 r. (środa), godz. 8.00-19.00

Cena: 200 zł (obejmuje: transport, bilety wstępu, przewodnik, suchy prowiant)

Tytuł sesji: Współczesny rozwój i paleogeografia strefy brzegowej południowego Bałtyku na odcinku od Trzęsacza do Międzyzdrojów

Stop 1. Trzęsacz - współczesne i późnholoceńskie zmiany linii brzegowej południowego Bałtyku w świetle danych historycznych i paleogeograficznych

(Joanna Dudzińska-Nowak, Ryszard K. Borówka, Anna Cedro, Natalia Piotrowska, Danuta Michezyńska, Adam Michezyński)

Na stanowisku zostaną zaprezentowane wieloletnie wyniki badań nad rozwojem wybrzeży południowego Bałtyku prowadzone w INoMiŚ US. Omówione zostaną uwarunkowania geologiczne oraz czynniki odpowiedzialne za erozję brzegu. Historia kościoła w Trzęsaczu, którego ruiny są namacalnym dowodem erozji wybrzeża, pozwoli ukazać wielkość i dynamikę zmian brzegu zachodzących w różnych skalach czasowych. Zostaną również omówione różne

metody ochrony brzegu stosowane przez Urzędy Morskie oraz sposoby ich oddziaływania na morfodynamikę wybrzeża.

Zostaną ponadto omówione wyniki badań multi-proxy wybranych stanowisk osadów jeziornobagiennych odsłaniających się na plażach Zatoki Pomorskiej w kontekście współczesnych i późnholoceńskich zmian położenia linii brzegowej południowego Bałtyku.

Stop 2. Naturalne i antropogeniczne uwarunkowania rozwoju strefy brzegowej Mierzei Dziwnowskiej

(Natalia Bugajny, Jakub Śledziowski)

Na stanowisku omówione zostaną współczesne i historyczne uwarunkowania rozwoju strefy brzegowej południowego Bałtyku na przykładzie Mierzei Dziwnowskiej. Przedstawione zostaną kluczowe procesy przybrzeżne, w tym abrazja, transport i akumulacja osadów, oraz ich zróżnicowanie w warunkach zmiennego reżimu hydrodynamicznego. Szczególna uwaga zostanie poświęcona roli budowli hydrotechnicznych w modyfikacji bilansu osadów i morfodynamiki wybrzeża, a także analizie ekstremalnego zdarzenia sztormowego z 1913 roku, które doprowadziło do zniszczenia jednego z największych nad Bałtykiem domów zdrojowych – Kurhaus.

Dodatkowo omówione zostaną nowoczesne metody pozyskiwania danych terenowych, w tym wykorzystanie systemów UAV Lidar i sensorów multispektralnych, a także danych satelitarnych, na potrzeby analiz geomorfologicznych prowadzonych w zróżnicowanych skalach czasowych i przestrzennych.

Stop 3. Świętouść - budowa geologiczna i rozwój paleogeograficzny Wzgórz Wolińskich (Ryszard K. Borówka, Zdzisław Jary, Marcin Krawczyk, Michał Łopuch, Piotr Moska, Przemysław Mroczek, Daniel Okupny, Natalia Piotrowska, Grzegorz Poręba, Jerzy Raczyk, Jacek Skurzyński, Robert J. Sokołowski, Agnieszka Szymak, Andrzej Wojtalak, Paweł Zieliński)

Na stanowisku zostaną zaprezentowane nowe dane dotyczące budowy geologicznej Wzgórz Wolińskich, w tym zwłaszcza nowe wyniki badań geochronologicznych i sedimentologicznych osadów plejstoceniowych i holoceniowych odsłaniających się w obrębie klifu wolińskiego. Uzyskane dane pozwalają na uwypuklenie wpływu postglacjalnych procesów denudacyjnych i eolicznych na kształtowanie się morfologii vistuliańskich wzgórz morenowych na wyspie Wolin.

Stop 4. Punkt widokowy Grodzisko w Lubiniu

(Andrzej Piotrowski, Małgorzata Schiewe, Ryszard K. Borówka, Agnieszka Strzelecka, Marek Dworaczyk)

Zachodni skraj plejstocenijskiej wysoczyzny wyspy Wolin to strefa zaburzonych glacitektonicznie utworów czwartorzędowych i mezozoicznych, głównie kredowych. Łuski tych osadów czytelne są w rzeźbie terenu jako garby i obniżenia między nimi. Jeden z jeziorów krawędzi lądolodu ukształtował dolinę Trzciągowską i pagórki Lubińsko-Wapnickie. Porwaki skał węglanowych były eksploatowane wokół w/w doliny w XIX i XX wieku. Pozostałością po eksploatacji surowca są cztery wyrobiska. Jednym z wyrobisk jest geotop Jezioro Turkusowe w Wapnicy. Spektakularny punkt widokowy na jezioro i jego okolicę znajduje się na Górze Piaskowej. Droga od Zalesia do Lubina przebiega po stromych skłonach łusek, dodatkowo podciętych przez abrazję morską 7 tysięcy lat temu (klif kopalny). Ślady po działalności górniczej dostrzegalne są już w Zalesiu w rejonie muzeum stanowiska V-3, a także budynki i ruiny po Fabryce Cementu Portlandzkiego na zboczach pagórków i u ich podnóża w Lubiniu.

Z grodziska w Lubiniu z wysokości 42 m n.p.m. rozciąga się panorama ku południowi na Nizinę Szczecińską, rzeźba której uwarunkowana jest tektoniką podłoża. Klif południowy wyspy lokalnie jest okresowo czynny na pewnych odcinkach czego przykładem jest Skała Bielikowa.

